

U S N E S E N Í

Vrchní soud v Olomouci rozhodl v právní věci žalobce GRENOP s.r.o., se sídlem Praha 8, Křižíkova 41, zast. JUDr. Přemyslem Váchou, advokátem v Praze, se sídlem Rumunská 29, AK Vácha & Kolář, proti žalovanému Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, Joštova 8, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

I. Řízení se z a s t a v u j e .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalobci se vrací 50% ze zaplaceného soudního poplatku 1.000,- Kč, tj. částka 500,- Kč, která bude vyplacena z účtu Vrchního soudu v Olomouci do 30-ti dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou uplatněnou u Vrchního soudu v Praze dne 12.7.1999 a postoupenou zdejšímu soudu dne 2.8.1999 domáhal zrušení rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 19.4.1999 č.j. P 39/99-304/140/VŠ a rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 7.6.1999 č.j. P 39/99-304/140/VŠ. Žalobu odůvodnil tím, že dne 23.4.1999 bylo žalobci - uchazeči o veřejnou zakázku doručeno rozhodnutí žalovaného, odboru dohledu nad zadáváním veřejných zakázek ze dne 19.4.1999 č.j. P 39/99-304/140/VŠ, kterým uvedený ústřední orgán státní správy rozhodl tak, že neshledal v postupu zadavatele ZOO Praha porušení zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, v platném znění (dále jen „zákon“), a že tento zákon se na architektonickou soutěž na zpracování studie pavilónu „Indonéská džungle“, vyhlášenou zadavatelem, nevztahuje a uvedený ústřední orgán státní správy tedy nebude zahajovat ani z vlastního podnětu řízení ve smyslu § 57 odst. 1 zákona. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad dne 6.5.1999 a dne 15.6.1999 mu bylo doručeno rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, odboru dohledu nad zadáváním veřejných zakázek, ze dne 7.6.1999 stejného jednacího čísla, kterým uvedený ústřední orgán státní správy rozhodl tak, že nemá právo rozhodovat ve správním řízení o věci, na niž se zákon nevztahuje a kde pro to není dána jeho příslušnost. Žalobce uvedl, že první napadené rozhodnutí mělo být na základě rozkladu žalobce v souladu s § 61 zákona přezkoumáno orgánem dohledu, tj. vedoucím uvedeného ústředního orgánu státní správy a nikoli pouze vedoucím odboru dohledu nad zadáváním veřejných zakázek. Uvedl, že pro rozhodování a řízení o námitkách uchazeče je vedeno správní řízení. Rozhodnutí, které je výsledkem takového správního řízení, musí splňovat náležitosti stanovené v § 47 správního řádu (zák.č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád)), tedy obsahovat výrok, odůvodnění a poučení o odvolání (rozkladu). Napadená rozhodnutí žalovaného jsou pouze sdělením a

v žádném případě nesplňují formální stránku správního rozhodnutí, neboť neobsahují konkrétní výrok, ale pouze sdělují důvody rozhodnutí, aniž by byl žalobce poučen o odvolání. Tato rozhodnutí nelze považovat za rozhodnutí ve smyslu správního řádu a z důvodu jejich naprosté formální nedostatečnosti žalobce žádá, aby byla soudem po provedeném řízení zrušena. Žalovaný měl zvážit, jaká díla jsou autorským zákonem chráněna a pouze tato díla, resp. části zpracovaných návrhů uchazečů vyloučit ze svého posuzování. V dalším obsahu se žalobce zabýval konkrétními okolnostmi průběhu předmětné architektonické soutěže.

Žalovaný se k podané žalobě vyjádřil tak, že s odkazem na ustanovení § 50 odst. 1 písm. f) zákona se nemění předmět soutěže, tj. vypracování studie, která požívá ochrany autorského zákona. Ze soutěžních podmínek vyplývá, že zadavatel zadal soutěž v souladu se soutěžním řádem České komory architektů ze dne 24.4.1993 v pozdějším znění s přihlédnutím k zákonu o zadávání veřejných zakázek, zejména ve vazbě na ustanovení § 50 písm. f) cit. zákona a v souladu s ustanovením zákona č. 360/1992 Sb., o výkonu povolání autorizovaných architektů a o výkonu povolání autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě. Ve věci nebylo správní řízení zahájeno a obě sdělení nemají formu správních rozhodnutí a postrádají náležitosti rozhodnutí. Předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže nerozhodl ve druhém stupni, a tudíž není splněna podmínka pro podání žaloby. Poukázal přitom na ustanovení § 248 odst. 1 o.s.ř..

Ze správního spisu vedeného pod sp.zn. P 39/99-304/140/VŠ, který žalovaný předložil, soud zjistil tyto podstatné skutečnosti.

Dopisem ze dne 6.11.1998 zadavatel vyzval k účasti v architektonické soutěži na zpracování studie pavilónu „Indonéska džungle“ devět soutěžících, kteří jsou uvedeni v bodu 7.4 výzvy. Výzva byla učiněna s poukazem na soutěžní řád České komory

architektů ze dne 24.4.1993 v pozdějším znění, zákon č. 199/1994 Sb. a zákon č. 360/1992 Sb.. Výzva obsahuje popis předmětu a účelu soutěže, stanoví soutěžní podklady, požadované závazné přílohy soutěžního návrhu, uvádí kritéria hodnocení, jmenný seznam řádných členů poroty a jejich náhradníků, ceny výloh pro vyzvané účastníky soutěže, základní termíny soutěže, způsob odevzdání soutěžních návrhů, způsob řešení rozporů a klauzuli o autorských právech a zveřejnění soutěžních návrhů, jakož i další ustanovení, týkající se právních předpisů, podle nichž se soutěž koná, včetně náležitostí uzavření smlouvy s autorem vítězného návrhu ve smyslu § 50 odst. 1 písm. f) zákona. Spis dále obsahuje závěrečný protokol o výsledku architektonické soutěže „Indonéská džungle“ ze dne 25.2.1999, podle něhož porota rozhodla tak, že první tři místa, která byla oceňována, získali jiní soutěžitelé než žalobce. Proti rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky ze dne 25.2.1999 podal žalobce návrh na přezkoumání u žalovaného dne 22.3.1999. K tomuto návrhu uvedl odbor dohledu nad zadáváním veřejných zakázek, že v daném případě se jedná o architektonickou soutěž na zpracování studie pavilónu „Indonéská džungle“ a zákon se na tuto zakázku nevztahuje, a proto není dána ani příslušnost Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže. Zákon se nevztahuje ani na smlouvu o dílo uzavřenou dne 5.8.1997 mezi zpracovatelem nejvýše oceněného návrhu architektonické soutěže a jejím vyhlášovatelem a úřad nebude zahajovat správní řízení z vlastního podnětu, neboť v postupu zadavatele neshledal porušení zákona.

Součástí spisu je i smlouva o dílo uzavřená mezi zadavatelem a vítězem soutěže. Žalobce zaslal na adresu žalovaného k rukám vedoucího odboru dohledu podání, které nazval „rozkladem proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.4.1999“. Na to reagoval dopisem ze dne 7.6.1999 opět ředitel odboru dohledu nad zadáváním veřejných zakázek žalovaného dopisem pod zmiňovaným č.j. P 39/99-304/140/VŠ. V něm uvedl, že podání žalobce není a ani nemůže být rozkladem ve smyslu správního řádu, a to jak z důvodů meritorních, jež jsou

obsaženy ve sdělení žalovaného ze dne 19.4.1999, tak i z důvodu procesních. Žalovaný nemá právo, natož povinnost zahajovat a rozhodovat ve správním řízení o věci, na niž se zákon nevztahuje a kde pro to není dána jeho příslušnost. V dalším pak poukázal na znění preambule podmínek soutěže a bodu 9.3 a 17.1.

Řízení o žalobě před Vrchním soudem v Olomouci nemohlo proběhnout a muselo být zastaveno z těchto důvodů :

Podle ustanovení § 103 o.s.ř. kdykoli za řízení přihlíží soud k tomu, zda jsou splněny podmínky, za nichž může ve věci jednat (podmínky řízení). V daném případě jde o věc patřící do správního soudnictví, a proto soud postupuje podle části páté občanského soudního řádu. Žalobce uplatnil žalobu proti rozhodnutí orgánu veřejné správy, jehož postup se řídí zákonem č. 199/1994 Sb. a správním řádem; jde přitom o režim, který je podřaditelný pod hlavu druhou části páté o.s.ř.. Pravomoc soudu projednávat věci, které jsou svou povahou veřejnoprávní zakládá totiž ustanovení § 7 odst. 2 o.s.ř..

Podle § 244 o.s.ř. ve správním soudnictví přezkoumávají soudy na základě žalob nebo opravných prostředků zákonnost rozhodnutí orgánů veřejné správy. Podle odstavce tři citovaného ustanovení se rozhodnutími správních orgánů rozumí rozhodnutí vydaná jimi ve správním řízení, jakož i další rozhodnutí, která zakládají, mění nebo ruší oprávnění a povinnosti fyzických nebo právnických osob. Předpokladem pro postup podle výše uvedených ustanovení je existence rozhodnutí správního orgánu. Soud se tedy ve smyslu podané žaloby nejprve zabýval otázkou, zda dopisy žalovaného mohou být považovány za rozhodnutí. Podle § 247 odst. 1 o.s.ř. se postupuje podle části páté, hlavy druhé v případech, v nichž fyzická nebo právnická osoba tvrdí, že byla na svých právech zkrácena rozhodnutím správního orgánu, a žádá, aby soud přezkoumal zákonnost tohoto rozhodnutí. Podle odstavce druhého u rozhodnutí správního orgánu vydaného ve

správním řízení je předpokladem postupu podle této hlavy, aby šlo o rozhodnutí, jež po vyčerpání řádných opravných prostředků, které jsou pro ně připuštěny, nabylo právní moci.

Jaké jsou náležitosti rozhodnutí, uvádí § 47 zák. č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád). Rozhodnutí musí obsahovat výrok, odůvodnění a poučení o odvolání (rozkladu). Výrok obsahuje rozhodnutí ve věci s uvedením ustanovení právního předpisu, podle kterého bylo rozhodnuto; v odůvodnění pak správní orgán uvede, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval. Poučení o odvolání je rovněž pravidelnou součástí každého rozhodnutí. V písemném vyhotovení rozhodnutí se uvede též orgán, který rozhodnutí vydal, datum vydání rozhodnutí, jméno a příjmení účastníků řízení. Rozhodnutí musí být opatřené úředním razítkem a podepsáno s uvedením jména, příjmení a funkce oprávněné osoby.

Rozhodnutí je především výsledkem správního řízení a představuje konkrétní správní akt. Obecně platí, že Ústava České republiky, jako základní norma právního řádu, je základním pravidlem, podle něhož se vytvářejí normy právního řádu. Z této základní normy nelze odvodit jednotlivé normy logickou cestou, neboť musí být vytvořeny zvláštním pravotvorným aktem, který nelze považovat za akt myšlenkový, ale jen za akt volní. Bez toho, že by bylo nutno jít do hloubky podstaty samotné existence práva, lze akceptovat tezi, že totiž právo samo upravuje svoji tvorbu, jeví se tedy jako normotvorná souvislost. Právní řád je pak logicky řazen hierarchicky, a to tak, že nejvyšší stupeň zaujímá ústava v materiálním smyslu, dalším jsou pak obecné normy. Zákonodárny proces stanoví orgány a řízení, jakož i shora řečené generální (obecné) normy. Tyto normy pak váží na abstraktně stanovenou skutkovou podstatu rovněž abstraktní následek. Takto vytvořený normový soubor

se konkretizuje jedině nižšími a konkrétnějšími normami, akty. Jde o proces aplikace, který je vlastní moci soudní. Přitom proces tzv. nalézání práva je tvorbou práva, neboť to, že vůbec dochází ke spojení konkrétního právního následku s již konkrétní skutkovou podstatou je výsledkem volní činnosti moci soudní, vtělené do rozsudku. Nejinak je tomu při individualizaci a konkretizaci zákonu správních. I při vydávání správních rozhodnutí jde o pokračování pravotvorného procesu individualizací obecných ustanovení, či konkretizací abstraktní právní normy. V řečené hierarchii právního řádu pak ony úřední akty stojí na základním stupni.

Pohlíží-li se tedy na rozhodnutí správního orgánu jako na výsledek jeho volní činnosti, a z důvodů shora řečených na něj jinak pohlížet nelze, je třeba posuzovat předmět žaloby, písemný projev vedoucího odboru dohledu, ze dvou úhlů. Jednak z pohledu ryze formálního, jednak v kontextu činnosti úředníka, jakožto orgánu aplikačního. V prvním případě soud shledal, že písemný projev vedoucího odboru dohledu, který žalobce označil jako rozhodnutí o rozkladu, lze považovat výlučně za dopis, kterým žalovaný informoval žalobce o tom, že jeho podání ze dne 6.5.1999 není a ani nemůže být rozkladem ve smyslu zákona o správním řízení, resp., že ani sdělení žalovaného ze dne 19.4.1999 není a nemůže být rozhodnutím ve smyslu zákona o zadávání veřejných zakázek. Uvedená písemnost postrádá základní znak rozhodnutí, totiž aby sama obsahovala autoritativní řešení otázky, neboť v důsledku tohoto dopisu není žádnému přiznáno určité právo, není mu stanovena žádná povinnost, ani se závazně nedeklaruje, že zde určité právo nebo povinnost je či není. Dopis žalovaného je pouze sdělením úřadu, v němž vyjadřuje stanovisko k dopisu - podání žalobce ze dne 6.5.1999, aniž by jím však bylo jakkoliv rozhodováno o právech a povinnostech žalobce. Žalovaný neměl v úmyslu svým dopisem ani založit zdání rozhodnutí, když v celé písemnosti se důsledně vyhýbá všemu, co by mohlo, byť jen vzdáleně, rozhodnutí připomínat. Především forma písemnosti důsledně dodržuje charakter dopisu. Ze spisu je patrné, že dopis adresovaný

právnímu zástupci žalobce, nebyl doručován komukoli dalšímu, tedy zejména ne zadavateli. V daném případě tedy není místo pro úvahy o nepřipustnosti žaloby proto, že by snad šlo o paakt, nulitní akt či non negotium. Žalovaný vůbec neměl v úmyslu vydat rozhodnutí o rozkladu, což úspěšně vyjádřil nejen formou předmětného dopisu, ale i výslovným sdělením, že o takové rozhodnutí nejde. Dopis mj. není opatřen tzv. prezentačním razítkem, ani úředním razítkem se státním znakem. Bylo-li by snad možné, aby omyl úřadu při vydání aktu zakládal pouhou jeho vadnost, bylo by nepřipustné, aby soud dovozoval za správní orgán vůli rozhodnutí vydat, neboť k tomu jej zákon neopravňuje.

Dopis žalovaného ze dne 7.6.1999 není z hlediska formálního ani obsahového správním rozhodnutím. Nejde ani o případ, kdy správní úřad vydává věcně rozhodnutí a zasáhne sféru účastníkovu, aniž by se předmětný akt formálně jako správní rozhodnutí představoval.

Důkazem toho, že nešlo o záměr vydat rozhodnutí a zejména, že nebylo vydáno žádné rozhodnutí ve druhém stupni, které je předpokladem pro úspěšné uplatnění žaloby podle hlavy druhé, části páté o.s.ř., je m.j. i skutečnost, že dopis žalovaného ze dne 7.6.1999 vůbec nevydal předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže. I to pomáhá uzavírat závěr, že nepochybně nešlo o žádné rozhodnutí, což konec konců i sám žalovaný v žalobě připouští. Obměnou slov lze však obdobně říci i pro dopis vedoucího, resp. pověřeného řízením odboru dohledu žalovaného ze dne 19.4.1999, a proto soud uzavírá, že ani v tomto případě nešlo o správní rozhodnutí.

Z uvedeného vyplývá, že sdělení v dopisech žalovaného ze dne 19.4.1999 a 7.6.1999, které žalobce napadl žalobou podle části páté, hlavy druhé o.s.ř. nemá charakter rozhodnutí, v jehož důsledku by žalobce byl jakkoliv zasažen ve svých právech či povinnostech. Chybí

tak předpoklad pro postup soudu dle § 244 a násl. o.s.ř.. Z těchto důvodů bylo nutno řízení zastavit (§ 104 odst. 1, § 246c o.s.ř.).

Protože řízení bylo zastaveno, nebylo žádnému z účastníků přiznáno právo na náhradu nákladů řízení (§ 250k odst. 1 á contr.).

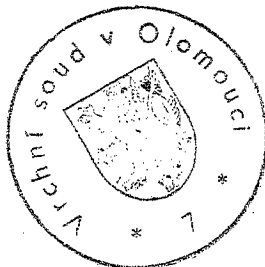
Výrok o vrácení soudního poplatku se opírá o ustanovení § 10 odst. 2 zák.č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, v platném znění, podle něhož soud vrátí z účtu, u kterého byl poplatek zaplacen, 50% z poplatku, zastaví-li řízení dříve, než začal jednat ve věci samé.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e n í** odvolání přípustné.

Za správnost vyhotovení:

P. Oklešťková

Oklešťková

JUDr. Václav Novotný, v.r.
předseda senátu

